

Luni, 28 Septembrie, 2026

† Sf. Cuv. Hariton Mărturisitorul; Sf. Proroc Baruh; Sf. Cuv. Neofit Zăvorâtul din Cipru

Efesenii 4

²⁵ Pentru aceea, lepădând minciuna, **grăiți adevărul fiecare cu aproapele său**, căci unul altuia ne suntem mădulare.

²⁶ **Mâniați-vă, dar nu păcătuți¹**; peste mânia voastră să nu apună soarele,

²⁷ nici să-i dați diavolului prilej.

²⁸ Cine-a furat să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească lucrând cinstit cu mâinile sale, ca să aibă să dea celui ce are nevoie.

²⁹ Nici un cuvânt rău să nu iasă din gura voastră, ci numai cel care este bun spre zidirea cea de trebuință, pentru ca el să dea har celor ce-l aud.

³⁰ Să nu întristați Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu, întru Care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.

¹Textual: Mâniați-vă și nu păcătuți. Citat *ad literam* din Ps 4, 5, în versiunea Septuagintei. Prin concesie, mânia e firească; păcatul constă în prelungirea și amplificarea ei (vezi continuarea și versetul următor).

³¹ Să piară de la voi toată amărăciunea și întărâtarea și mânia și strigarea și blasfemia împreună cu toată răutatea.

³² Ci fiți buni între voi, milostivi, iertându-vă unul altuia, așa cum și Dumnezeu v'a iertat vouă întru Hristos.

Luca 3

¹⁹ Iar Irod tetrarhul, muștrat fiind de el cu privire la Irodiada, femeia lui Filip, fratele său, și pentru toate relele pe care le făcuse Irod,

²⁰ tuturor acestora le-a adăugat: l-a închis pe Ioan în temniță.

²¹ Și a fost că după ce s'a botezat tot poporul, botezându-Se și Iisus și rugându-Se, s'a deschis cerul

²² și Duhul Sfânt S'a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel; și glas din cer s'a făcut: „Tu ești Fiul Meu Cel iubit, întru Tine am binevoit”.²

² *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

Irod este întruchiparea iubirii de sine întărită de zguduirea pe care o pricinuiesc conștiinței muștrările dreptății și se așteaptă să scape prin silnicie de această neplăcere. Ioan înainte-mergătorul este întruchiparea dreptății prigonite de iubirea de sine, atunci când iubirii de sine îi stă în putere să o facă. Oricât ai îndulci dreptatea prin pogorământ și prin cuvintele dibace pe care le poate afla gingășia dragostei, ce nu vrea să rănească inima celui alt, chipul dreptății stă înaintea ochilor conștiinței și acolo, înlăuntru, stârnește furtuna muștrării. Egoismul este miop și nu vede că amărăciunea muștrării nu vine din afară, ci dinlăuntru, și se scoală cu toate puterile împotriva celui care îl muștră din afară. Astupându-i gura, crede că poate să înăbușe și vocea lăuntrică. Nu reușește, totuși; nu astfel trebuie lucrat. Trebuie împăcată conștiința; atunci, oricâți ar fi cei care muștră din afară, nu vor putea strica pacea lăuntrică, ci numai o vor face mai adâncă, făcându-l pe om să adune în sine izvoarele mângâierii – credința în Domnul

Cel Răstignit, pocăința și mărturisirea nefățarnică și hotărârea neclintită de a nu face nimic împotriva conștiinței. Iată ce trebuie să faci, nu să-i bagi în temniță pe toți Ioanii, căci cuvântul dreptății lui Dumnezeu umblă pretutindeni pe pământ și fiecare din purtătorii lui e pentru tine un Ioan care te dă în vileag.³

³ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.